

Sygn. akt VIII GC 1683/15 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Sylwia Roszak

Protokolant stażysta Paulina Piotrowska

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2016 r.

w B. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w miejscowości N.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. odstępuje od obciążenie pozwanego kosztami procesu.

SSR Sylwia Roszak

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o. o. w B. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Sp. z o. w Nowym K. kwoty 6.615,81 zł z ustawowymi odsetkami od kwot:

1. 5.618,43 zł od dnia 30 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,
2. 71,34 zł od dnia 30 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,
3. 921,80 zł od dnia 30 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,
4. 4,24 zł od dnia 6 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty.

Nadto powód wniósł o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, że pozwany w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zakupił od powoda artykuły fryzjerskie. Na tej podstawie powód obciążył pozwanego fakturami VAT: nr (...) na kwotę 26.522,86 zł, nr (...) na kwotę 71,34 zł, nr (...) na kwotę 921,80 zł, nr (...) na kwotę 4,24 zł. Powód dostarczył i wydał pozwanemu towar zgodnie z zamówieniem. Powód podniósł, iż pozwany w korespondencji mailowej uznał roszczenie powoda oraz zobowiązał się do ratalnych spłat zadłużenia po 2.000,00 zł. Powód wskazał, że pozwany uregulował w sumie kwotę 20.904,43 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt (...) Sąd Rejonowy w B. orzekł zgodnie z żądaniem powoda wyrażonym w pozwie oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż całość dochodzonej wierzytelności została zapłacona przed doręczeniem pozwu i nakazu zapłaty. Pozwany podniósł, iż doręczenie nakazu zapłaty miało miejsce w dniu 2 września 2015 r., zaś spłata zadłużenia miała miejsce w dniach 25.06.2015 r. i 29.06.2015 r.

W odpowiedzi na sprzeciw powód potwierdził, iż pozwany wpłacił na jego rzecz kwotę 6.615,80 zł tytułem należności głównej oraz kwotę 2.106,48 zł tytułem kosztów procesy i odsetek ustawowych. Powód wskazał, iż domagał się zapłaty kwoty 6.615,81 zł, a więc w ewidencji powoda brakuje zapłaty kwoty 0,01 zł. Ponadto powód podał, iż pozwany otrzymał nakaz zapłaty w dniu 18 maja 2015 r.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód w dniu 18 marca 2014 r. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej sprzedał pozwanemu artykuły fryzjerskie za łączną kwotę 26.522,86 zł.

dowód: faktura VAT nr: (...) - k. 18-25 akt.

Powód w dniu 15 kwietnia 2015 r. sprzedał pozwanemu towar za kwotę 71,34 zł oraz za kwotę 921,80 zł.

dowód: faktura VAT nr: (...) - k. 26 akt, faktura VAT nr: (...) - k. 27-28 akt.

Powód w dniu 22 maja 2015 r. sprzedał pozwanemu towar za kwotę 4,24 zł.

dowód: faktura VAT nr: (...) - k. 29 akt.

Powód dostarczył i wydał pozwanemu towar zgodnie z zamówieniem.

dowód: potwierdzenie doręczenia - k. 30 akt.

Pozwany zwrócił się do powoda o możliwość rozłożenia zadłużenia na raty. Powód wyraził zgodę na zaproponowaną przez pozwanego formę spłaty należności.

dowód: korespondencja mailowa stron - k. 36-39 akt.

Powód kilkakrotnie wzywał pozwanego do spłaty pozostałej części należności.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 18 lipca 2014 r. - k. 41 akt, wezwanie do zapłaty z dnia 15 grudnia 2014 r. - k. 40 akt

Pozwany dokonał spłaty części należności w wysokości 20.904,43 zł.

Okoliczności bezsporne

Pozwany w dniu 25 czerwca 2015 r. dokonał wpłaty kwoty 6.615,80 zł tytułem spłaty pozostałej części zadłużenia wynikającego z faktur objętych roszczeniem powoda.

dowód: potwierdzenie dokonania przelewu - k. 64 akt.

Pozwany w dniu 29 czerwca 2015 r. dokonał wpłaty kwoty 2.1065,48 zł tytułem spłaty zadłużenia wynikającego z nakazu zapłaty z dnia 28.04.2015 r.

dowód: potwierdzenie dokonania przelewu - k. 65 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie okoliczności bezspornych oraz powołanych wyżej dokumentów prywatnych.

Z uwagi na treść art. 328 § 2 k.p.c. Sąd poprzestał na wskazaniu dowodów, na których się oparł, natomiast nie omawiał dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie, albowiem żadnemu z nich nie odmówił wiarygodności.

W przedmiotowej sprawie, nie było sporne, że powód w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej sprzedał pozwanemu artykuły fryzjerskie, za kwotę 27.520,24 zł. Pozwany nie kwestionował faktu dokonaniu z powodem transakcji, za którą powód wystawił pozwanemu faktury o nr: (...). Bezsporne było również, iż pozwany przed wytoczeniem powództwa dokonał spłaty części należności w wysokości 20.904,43 zł, zaś po wydaniu i doręczeniu pozwanemu nakazu zapłaty w dniu 18 maja 2015 r., pozwany w dniu 25 czerwca 2015 r. dokonał zapłaty kwoty 6615,80 zł tytułem należności głównej, zaś w dniu 29 czerwca 2015 r. dokonał zapłaty kwot 2.106,48 zł.

Sąd zważył, iż w myśl art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Podstawowym obowiązkiem kupującego jest zapłata świadczenia pieniężnego – ceny, a spełnienie tego obowiązku powoduje wygaśnięcie zobowiązania dopiero wówczas, gdy sprzedawca otrzymał gotówkę, lub też uznany został jego rachunek bankowy albo obciążony został rachunek kupującego. Bezsporne w sprawie było, iż pozwany po wytoczeniu powództwa uregulował zadłużenie.

Wskazać należy, iż powód w odpowiedzi na sprzeciw wskazał, iż ogranicza powództwo do 0,01 zł. Mimo wezwania sądu do sprecyzowania czy powód cofa powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia czy bez zrzeczenia się roszczenia, pod rygorem uznania, iż nie cofa powództwa, pełnomocnik powoda nie odniósł się do wezwania. W związku z powyższym Sąd uznał, iż powód nie cofnął powództwa.

Podkreślenia wymaga fakt, iż przepisy postępowania cywilnego nie przewidują instytucji „ograniczenia powództwa”. W świetle art. 203 k.p.c. możliwe jest cofnięcie pozwu wraz ze zrzeczeniem się roszczenia bądź bez zrzeczenia się roszczenia.

Cofnięcie pozwu jest czynnością dyspozycyjną powoda niepodlegającą ograniczeniom wynikającym z art. 193 § 1 k.p.c. Skuteczność cofnięcia pozwu uzależniona jest jedynie od spełnienia przesłanek określonych w art. 203 § 1. Pozew może zostać cofnięty także po wydaniu wyroku aż do jego uprawomocnienia się. Do czasu rozpoczęcia rozprawy wystarczy, że powód złoży samo oświadczenie, iż cofa pozew. Później nadal może on cofnąć pozew, ale tylko, jeśli oświadczy, że zrzeka się roszczenia, albo jeżeli pozwany wyrazi zgodę na cofnięcie pozwu. W orzecznictwie dominuje pogląd, że zrzeczenie obejmuje roszczenie materialnoprawne (por. m.in. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów SN - zasada prawna z dnia 23 lutego 1970 r., III CZP 81/69, OSNC 1970, nr 7-8, poz. 119).

Jak już wyżej wskazano pełnomocnik procesowy powoda w swoim piśmie procesowym z dnia 20.10.2015 r. wskazał, iż ogranicza powództwo, nie precyzując jednocześnie jaką czynność procesową rozumie poprzez „ograniczenie powództwa”, czy jest to w ogóle cofnięcie pozwu, a przy tym czy jest wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, czy też bez zrzeczenia się roszczenia. W związku z faktem, iż mimo skutecznego wezwania pełnomocnika do sprecyzowania swojego oświadczenia, ten nie odniósł się do wezwania, Sąd uznał, iż powód nie cofnął skutecznie pozwu i przeprowadził czynności procesowe biorąc pod uwagę całość żądania powoda określoną w pozwie.

W przedmiotowej sprawie pozwany po wytoczeniu powództwa dokonał spłaty całości roszczenia powoda. Podkreślenia wymaga fakt, iż pozwany dokonał dwóch wpłat na poczet zadłużenia, pierwszą na kwotę 6.615,80 zł, zaś drugą na kwotę 2.106,48 zł. W ocenie Sądu powyższy wpłaty w całości czynią zadość żądaniu powoda, a żądanie powoda o zapłatę jeszcze dodatkowej kwoty 0,01 zł jest bezpodstawne. Kwota bowiem odsetek liczona od należności

głównych, zgodnie z żądaniem wyrażonym w pozwie – od dnia 30 kwietnia 2014 roku do dnia dokonania zapłaty tj. do dnia 25 czerwca 2015 roku (k.64 akt) wynosi łącznie kwotę 826, 70 zł. Na chwilę dokonywania zapłaty przez pozwanego kwoty 2106,48 zł nie było tytułu zobowiązującego do uiszczenia kosztów procesu, albowiem nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym był nieprawomocny, a na skutek wniesienia sprzeciwu stracił moc. Zatem, pozwany nie był zobowiązany wówczas do uiszczania kosztów procesu. W tym stanie rzeczy wpłaty dokonane przez pozwanego na rzecz powoda w wysokościach 6615,80 zł oraz 2106,48 zł w całości pokryły należność główną i odsetki dochodzone w niniejszym procesie.

W związku z powyższym biorąc pod uwagę okoliczność, iż pozwany spłacił w toku procesu całość zadłużenia, zaś powód nie cofnął skutecznie pozwu, powództwo w całości podlegało oddaleniu.

Odnosnie kosztów procesu należy wskazać, iż art. 203 § 3 k.p.c. umożliwia pozwanemu złożenie wniosku o przyznanie kosztów procesu. Przepis ten nie może być jednak rozumiany w ten sposób, że pozwanemu należy się zwrot kosztów procesu zawsze, ilekroć dojdzie do cofnięcia pozwu. Należy jednak uznać, że jeżeli cofnięcie pozwu nastąpiło wskutek dokonania zapłaty przez pozwanego po wytoczeniu powództwa, to pozwany jest obowiązany do zwrotu kosztów procesu powodowi. Stanowisko to należy wywieść z tezy, że zaspokojenie przez pozwanego roszczenia powoda po wytoczeniu pozwu jest równoznaczne z przegraniem przez niego procesu (orzeczenie SN z dnia 21 lipca 1951 r., C 593/51, OSN(C) 1952, nr 2, poz. 49).

W przedmiotowej sprawie Sąd odstąpił jednakże od obciążania pozwanego kosztami procesu.

Zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Powyższy przepis ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu, jest rozwiązaniem szczególnym. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (por. m.in. orzeczenie SN z dnia 3 maja 1966 r., II PR 115/66, OSPiKA 1967, nr 1, poz. 8; postanowienie SN z dnia 20 kwietnia 2012 r., III CZ 17/12, LEX nr 1164739; postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2013 r., I CZ 128/12, LEX nr 1293687). Do okoliczności branych pod uwagę przez Sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu według doktryny zaliczyć można m.in. te związane z samym przebiegiem postępowania.

Należy za judykaturą uznać za sprzeczne z zasadą słuszności wyrażoną w art. 102 żądanie zapłaty kosztów procesu zgłoszone przez stronę wygrywającą, która swoim niesumiennym lub oczywiście niewłaściwym postępowaniem doprowadziła do zainicjowania procesu i powstania kosztów związanych z jego prowadzeniem (zob. postanowienie SN z dnia 5 sierpnia 1981 r., II CZ 98/81, OSNC 1982, nr 2-3, poz. 36).

W przedmiotowej sprawie pełnomocnik procesowy powoda poprzez swoje niesumiennie i niełojalne działanie doprowadził do rozpoznania sprawy na rozprawie, pomimo, iż już na posiedzeniu niejawnym mogło nastąpić umorzenie postępowania. Pełnomocnik procesowy powoda pomimo spełnienia roszczenia przez pozwanego nie cofnął pozwu, a co za tym idzie żądał przeprowadzenia całości postępowania, ponieważ w jego ocenie pozwany nie uiścił powodowi kwoty 0,01 zł, co w okolicznościach niniejszej sprawy było bezzasadne. Ponadto samo doprowadzenie do rozpoznania sprawy na rozprawie dla kwoty tak absurdalnie niskiej jest w ocenie Sądu działaniem wielce niełojalnym i zmierzającym jedynie do przewleczenia procesu. W ocenie Sądu pełnomocnik procesowy powoda w trakcie postępowania nie zachował należytej staranności oraz sumienności w pełnieniu swoich obowiązków, chociażby poprzez niesprecyzowanie swojego żądania dotyczących ograniczenia powództwa, co doprowadziło do powstania niepotrzebnych kosztów dotyczących prowadzenia postępowania.

Warto też zaznaczyć, iż zgodnie z art. 103 § 1 i 2 k.c. niezależnie od wyniku sprawy sąd może włożyć na stronę lub interwenienta obowiązek zwrotu kosztów, wywołanych ich niesumiennym lub oczywiście niewłaściwym postępowaniem. Przepis § 1 dotyczy zwłaszcza kosztów powstałych wskutek uchylecia się od wyjaśnień lub złożenia wyjaśnień niezgodnych z prawdą, zatajenia lub opóźnionego powołania dowodów, a także oczywiście nieuzasadnionej

odmowy poddania się mediacji. Zatem powyżej zacytowany przepis mógłby być podstawą do obciążenia kosztami powoda z uwagi na jego postępowanie w toku procesu.

Jednakże mając na uwadze całokształt okoliczności Sąd w punkcie II wyroku odstąpił od obciążania pozwanego kosztami procesu na podstawie art. 102 k.p.c.

SSR Sylwia Roszak